

at under Indtryk af de Vanskeligheder, der for Tiden bestaar, vil der være Muligheder for at naa *noget* og at naa betydeligt mere end igennem en hvilken som helst Gruppering af to eller tre Partier, gennem hvilken et Flertal kan tilvejebringes. Derfor vil jeg for mit Vedkommende anbefale Tinget at vedtage en Dagsorden af det Indhold, jeg her har nævnt.

Formanden: Den fremsatte Paastand paa Overgang til Dagsorden lyder saaledes:

„Idet Folketinget opfordrer Regeringen til at foranledige Nedsættelsen af et arhvervspolitisk Udvalg af Repræsentanter for Rigsdagens Partier til Prøvelse af Muligheden af at tilvejebringe Forstaaelse om Midlerne til at begrænse den bestaaende Erhvervskrisens skadelige Følger, gaar det over til Dagsordenen.“

Denne Paastand gaar nu ogsaa med ind i Forhandlingerne.

Willesen: Det bidrager neppe til Løsning af Krisen at fordybe sig alt for meget i Spørgsmaalet om, hvem der har Skylden for den. Jeg tror heller ikke, at det virker fremmende for et Samarbejde mellem de politiske Faktorer, at de gensidigt har travlt med at skyde Skylden paa hinanden. Og paa den anden Side vil det sikkert virke endnu mindre fremmende for at lette eller løse den Erhvervskrise og, vi kan tilføje: sociale Krise, hvori vort Land og vort Folk befinder sig, dersom Rigsdagsarbejdet nu skulde afbrydes af en Valgkamp, og det hele derved, som det allerede er nævnt, skydes langt ud i Fremtiden. Det vilde ikke alene betyde en Forværrelse af Krisen og en Forringelse af Muligheden for at naa til dens Løsning indenfor et overskueligt Tidsrum, men det vilde ogsaa utvivlsomt betyde en overordentlig Svækkelse af Rigsdagens Anseelse, ja, det kunde risikeres, at det blev et saadant Grundkud for Tilliden til det parlamentariske System i vort Land, at de Partier i Rigsdagen, der hidtil har svoret til dette System, skulde betænke sig meget paa at udsætte sig for en saadan Rystelse. Jeg tror ikke, at Rigsdagens Anseelse taaler en saadan Rystelse. Den er ikke for rodfæstet eller for stærk i Forvejen, og den vilde absolut ikke stige, men dale, om en saadan Afbrydelse skulde finde Sted nu.

Naar man bebrejder Regeringen, at dens Forslag til Løsning af Krisen hovedsagelig har været Nedskæringsforslag, forekommer det mig, at man kan tilføje, at

denne Nedskæring er ikke foretaget efter de Linier, hvor den i Virkeligheden kunde betyde en Lettelse. Jeg er ved at tro, at Regeringen og Regeringspartiet, i alt Fald Fald adskillige Medlemmer af dette, har begyndt at indse, at det var baade en Uretfærdighed og en Uklogskab, at man tog saa haardt fat paa Nedskæring paa de sociale Love, der er en Støtte for de Mennesker, som ikke kan hjælpe sig selv, de gamle og Invaliderne. Selv om der maaske kunde ske Formforandringer, vil en saa stærk Nedskæring som den foreslaaede absolut ikke tjene til at lette Erhvervskrisen; men vil tværtimod tjene til at skærpe den sociale Krise, hvori Erhvervskrisen er ved at løbe ud, og det kan dog neppe være klog og forudseende Politik af en Regering, der sætter det som sin Opgave med Fasthed at opretholde Ro og Orden i Landet og at lette det Tryk paa Samfundslivet, som vi ikke kan undgaa alle at føle, og som det ogsaa er Regeringens Opgave ikke at forbitre, men at mildne. Thi Nedskæringen netop paa disse Love har jo den Virkning, at den virker forbitrende paa mange Sind, som ellers ikke har nogen, skal vi sige, politisk Lidenskab i sig.

Endvidere forekommer det mig, at naar Regeringen vil skære ned, glemmer man, som jeg før har sagt fra denne Plads, at skal der virkelig ske en Nedskæring med det Formaal at lette baade Staten og Skatteyderne, maa en saadan Nedskæring paa adskillige Punkter faa Karakter af en Bortskæring. Kommer man ud til Vælgerne paa Vælgermøder — det var ogsaa Tilfældet under den nu afsluttede Valgkampagne — og peger paa, at Staten er svulmet op til en Polyp, der har alt for mange Arme, finder det Tilslutning, og man kan ogsaa faa Tilslutning dertil, naar man taler med ærede Medlemmer enkeltvis; men naar de optræder som Parti, og man begynder positivt at pege paa, at dette eller hint burde skæres bort, saa svigter Modet og Villien til at foretage disse Bortskæringer, og saa er det, at der ingen virkelig Villie og virkeligt Mod er til at indskrænke Statens Magt og Udgiftsomraade. Det gælder nemlig ikke alene om, at Udgifterne kommer ned, men ogsaa om, at de Kilder, de flyder igennem, bliver færre, hvis en Nedskæring virkelig skal blive til en Lettelse.

Tillige burde den Nedskæringslinie, som Regeringen har villet følge, lægges saaledes an, at den ogsaa blev en Linie, som førte frem mod sociale Reforme, som baade vilde virke mildnende i Øjeblikket og lægge et sundere Grundlag for Fremtidens Samfundsudvikling. Naar der f. Eks. kla-